

Bernt Hauge, 15.10.18

Jeg sånn generelt kan si at siden jeg ble født var jeg veldig ulykkelig og uheldig, og det er fordi jeg er blitt født kvinne og jeg var ei datter. Fordi i det samfunnet jeg ble født i, hadde ikke jenter noen verdig (liv), de satte ikke pris på kvinner, og de giftet dem bort til menn som de var ikke glad i. Og det skjedde mye for kvinner, og de mistet ansikt og ble vanæret, så de ble utsatt for mange ting, og grunnen til at dette var fordi at de var kvinner...

Maryam i tilleggsintervju

MENNESKERETTIGHETER VERSUS INNVANDRINGSPOLITISKE HENSYN**TILFELLET MARYAM****ONDSKAPENS BANALITET – EN SPIRAL OM MORAL**

Med fornuft og samvittighet. Verdenserklæringens artikkel 1, andre setning:

De (alle mennesker) er utstyrt med fornuft og samvittighet og bør handle mot hverandre i brorskapets ånd.

Verdenserklæringen ble kunngjort som «*et felles mål for alle folk og alle nasjoner*» eller, for å holde oss til den engelske grunnteksten: «*a common standard of achievement*»

Med andre ord, samvittighetens referanse er Verdenserklæringen om Menneskerettighetene. Når samfunnets moral er synonym med verdenserklæringens menneskerettigheter, er samfunnslojalitet og samvittighet sammenfallende. Men, når samfunnet krever lojalitet til kvaliteter som er i konflikt med menneskerettighetene, da er det fare på ferde. Og om slike tendenser får utvikle seg, runde etter runde, og bli alminnelige, og alminnelig akseptert, da har vi under utvikling en ond spiral. Slik er ondskapens banalitet.

ALLE eller IKKE ALLE?

Verdenserklæringen sier: «*Alle!*»

Alle mennesker er født frie og med samme menneskeverd og menneskerettigheter.

Men så kommer den skumle erkjennelsen. «*Ikke alle kan komme til Norge*»
I 1975 ble det vedtatt ett års midlertidig innvandringsstopp. For å legge bedre til rette, het det. Året etter ble innvandringsstoppen gjort permanent.

En spiral var under utvikling. Ved siden av å studere menneskerettigheter studerte man også statistikker. Statistikkene viste at flere fikk opphold etter søknad om familiegjenforening enn etter søknad om asyl.

Eksempel – tilfellet MUF -

Og det skjedde ved innledningen til det nye tusenåret. 2000 kurdere ventet på svar på sine asylsøknader. Mange var familiefedre, og kurdiske familier er ofte barnerike. 2000 kunne fort bli 5000 og mer enda.

Løsningen ble å innvilge:

«*Midlertidig opphold Uten rett til Familiegjenforening*» - **MUF**.

Holdt opp mot samvittighetens røst:

Verdenserklæringens artikkel 16.3:

Familien er den naturlige og grunnleggende enhet i samfunnet og har krav på samfunnets og statens beskyttelse.

Jf. Konvensjonen om Sivile og Politiske Rettigheter, artikkel 23.1:

Familien er den naturlige og grunnleggende samfunnsenhet, og har krav på beskyttelse av samfunnet og staten.

STORTINGSMELDING NR. 17 (2000 – 2001) OG INNVANDRINGSPEDAGOGISKE PRINSIPPER

Stortingsmelding nr. 17 satt enkle ord på gammel pedagogisk visdom, nemlig:

- At når vi sender signaler ut i verden om at vi behandler asylsøkere godt, lokker vi til oss flere asylsøkere.
- Men sender vi ut i verden signaler om at vi behandler asylsøkere dårlig, reduserer vi strømmen av asylsøkere til Norge.

Denne pedagogiske visdommen ble fulgt opp av et helt vokabular:

- *Innvandringspolitiske hensyn*
- *Innvandringspolitiske tiltak – Allmennpreventive tiltak*
- *Innvandringsstrategiske tiltak og hensyn*
- *Innvandringsregulerende tiltak og hensyn*
- *OSV*

Samvittighetens røst finner vi i

FNs Konvensjon mot tortur og annen grusom, umenneskelig eller nedverdiggende behandling eller straff

hvorfra siteres fra artikkel 1, definisjonen på tortur

I denne konvensjon skal uttrykket «tortur» bety enhver handling hvorved alvorlig smerte eller lidelse, enten fysisk eller psykisk, bevisst blir tilføyet en person i den hensikt å oppnå fra vedkommende eller en tredje person opplysninger eller en tilståelse, straffe vedkommende for en handling som denne person eller en tredje person har begått eller mistenkes for å ha begått, eller true eller tvinge vedkommende eller en tredje person, eller av hvilken som helst årsak basert på diskriminering av noen art, når slik smerte eller lidelse påføres av eller på tilskyndelse av eller med samtykke eller aksept fra en offentlig tjenestemann eller annen person som opptrer i embeds medfør...

Én ting er grenseoppgangen, når er smerten eller lidelsen alvorlig nok til at handlingen kan betegnes som tortur – eventuelt grusom, umenneskelig eller nedverdiggende? Det ble aldri gjort noen slik grenseoppgang.

En annen ting er at den bare idé og hensikt må betegnes som dårlig moral. Det dreier seg om å bruke dårlig moral som rettesnor.

TILFELLET MARYAM - UNES VURDERING, PUNKT FOR PUNKT

1. UNE skriver:

Etter Utlendingsloven § 40 første ledd, jf. § 39, har ektefellen til en referanseperson rett til oppholdstillatelse ...

Vilkåret om at begge parter har fylt 24 år er ikke oppfylt

Det er et vilkår for oppholdstillatelse for familieetablering etter utlendingsloven § 40 at begge parter har fylt 24 år. Formålet med bestemmelsen er å beskytte unge personer mot ekteskap inngått under tvang, men også under mindre alvorlige grader av press og overtalelse fra familien.

Klageren er i dag under 24 år. Vilkåret er derfor ikke oppfylt.

Som i loven skrevet står:

§ 41 a. 24-årskrav for familieetablering

Det er et vilkår for oppholdstillatelse etter §§ 40 (ektefeller) og 41 (samboere) at begge parter har fylt 24 år ...

Det kan gjøres unntak fra vilkåret dersom det er åpenbart at ekteskapet eller samlivet er frivillig.

Holdt opp mot samvittighetens røst:

Verdenserklæringens artikkel 16.3:

Familien er den naturlige og grunnleggende enhet i samfunnet og har krav på samfunnets og statens beskyttelse.

Jf. Konvensjonen om Sivile og Politiske Rettigheter, artikkel 23.1.

For å resitere:

«Formålet med bestemmelsen er å beskytte unge personer mot ekteskap inngått under tvang, men også under mindre alvorlige grader av press og overtalelse fra familien.»

Vi vil betegne denne meldingen som hyklersk.

Fordi bestemmelsen føyer seg inn i en lang rekke av innvandrersstrategiske tiltak og bestemmelser som er innført med ett formål for øye, å redusere og regulere familieinnvandringen til Norge.

Ved årtusenets begynnelse fikk mange oppholdstillatelse fordi de var gift med norsk borger. Ekteskap kunne inngås i siste liten hos en velvillig prest. Etter hvert ble slike ekteskap avvist. Vi fikk betegnelsen «*pro forma ekteskap*». Folkeregisteret/Skatteetaten fikk eneansvar for å prøve ekteskapsvilkårene. Det ble innført strenge krav til referansepersonen, om oppholdstid i Norge, arbeid og utdanning, inntekt osv.

2. UNE skriver:

Det gjøres ikke unntak fra 24-årskravet

UNE mener det ikke er åpenbart at ekteskapet ikke er frivillig. UNE har lagt vekt på at partene kommer fra et land hvor utlendingsforvaltningen har erfaring med at tvangsekteskap forekommer. UNE viser til Landinfos temanotat ...

Også i Iran er UNE kjent med at tvangsekteskap forekommer. Det vises blant annet til ... , hvor det fremgår at tvangsekteskap forekommer i Iran.

UNE har merket seg at både klageren og referansen er oppvokst i eksil i Iran. UNE er kjent med at de kulturelle normene rundt ekteskap i mange tilfeller blir opprettholdt av afghanske familier i Iran. Det vises her blant annet til ... , hvor det fremgår at afghanske foreldre i Iran ofte ønsker at deres barn gifter seg med ektefeller som er godkjent av dem.

UNE merker seg anførselene om at ekteskapet ikke bare er frivillig, det er også ønsket fra klagerens side. Det vil imidlertid i dette tilfelle være nærmest umulig for utlendingsmyndighetene å fastslå med høy grad av sikkerhet at ekteskapet er åpenbart frivillig. UNE kan heller ikke legge vekt på forklaringen fra klageren, da hun kan ha vært utsatt for press.

Holdt opp mot samvittighetens røst

Verdenserklæringens artikkel 16.1:

Voksne menn og kvinner har rett til å gifte seg og stifte familie uten noen begrensning som skyldes rase, nasjonalitet eller religion. De har krav på like rettigheter ved inngåelse av ekteskapet, under ekteskapet og ved dets oppløsning.

Verdenserklæringens artikkel 16.2:

Ekteskap må bare inngås etter fritt og fullt samtykke av de vordende ektefeller.

Jf. Verdenserklæringens artikkel 16.3.

Jf. Konvensjonen om sivile og politiske rettigheter. Artiklene 23 og 24.

Dokumentasjonen som UNE i det siterte viser til, er omfattende, så omfattende at det er til å undres over hvor UNE vil hen. Fordi dokumentasjonen virker unødvendig. Det er alminnelig kjent at tvangsgifte og arrangerte ekteskap forekommer i både Afghanistan og Iran.

Over viste vi til begrepet «*pro forma ekteskap*». Jf. Utlendingslovens § 40, fjerde ledd:

Oppholdstillatelse kan nektes dersom det fremstår som mest sannsynlig at det hovedsakelige formålet med inngåelsen av ekteskapet har vært å etablere et grunnlag for opphold i riket for søkeren.

Det er ikke nok at partene er gift. *Motivene* for å inngå ekteskap må være fullverdige.

I denne sak er det søkerens *frie vilje* som betviles og derved manipuleres, til det absurde. Jf. bruken av betegnelsen «*hyklersk*» på side 4.

Noe som skremmer er hvor mange ord og referanser som er lagt inn i argumentasjonen. Det tyder på innarbeiding av ny praksis, et nytt innvandringspolitisk og allmennpreventivt element.

3. UNE skriver videre:

UNE kan heller ikke se at det foreligger opplysninger om at ekteskapet strider mot normene i partenes kultur på en måte som gjør det helt usannsynlig at familiene eller andre har presset gjennom sitt ønske i valg av ektefelle. Som eksempler på dette vises det i forarbeidene i Prop. 90L (2015-2016) s. 112 til «[...] tilfeller hvor partene har inngått homofilt partnerskap/ekteskap hvor ekteskapet er inngått på tvers av religiøse eller etniske grenser som man vet ikke er akseptert eller 'bifalt' i noen av kulturene [...]». Dette er ikke tilfelle i denne saken.

Dette hører inn under kategorien «*Tendensiøst utenomsnakk*».

I både Norge, Afghanistan og Iran finner vi spor av en gammel og romantisk ekteskapstradisjon, hvor den vakre unge mannen kommer på besøk, og blir kjær i den vakre jenta og hun i ham, og hvor han ber foreldrene om hennes hånd og snipp, snapp, snute, ...

Denne ekteskapstradisjonen er uten tvang.

Lovens § 44 *Familiegjenforening mellom norsk barn og barnets mor eller far*

En søker som er mor eller far til norsk barn under 18 år som søkeren har foreldreansvaret for og bor fast sammen med, har rett til oppholdstillatelse for å bo sammen med barnet i Norge. Det er et vilkår at søkeren ikke er gift med eller skal bo sammen med barnets andre forelder.

Holdt opp mot samvittighetens røst

Jf. Verdenserklæringens artikkel 16.3

Barnekonvensjonen, artikkel 7:

Barnet skal registreres umiddelbart etter fødselen og skal fra fødselen ha rett til et navn, rett til å erverve et statsborgerskap, og, så langt det er mulig, rett til å kjenne sine foreldre og få omsorg fra dem ...

Barnekonvensjonen, artikkel 9:

Partene skal sikre at et barn ikke blir skilt fra sine foreldre mot deres vilje, unntatt når kompetent myndigheter, som er underlagt rettslig prøving, i samsvar med gjeldende lover og saksbehandlingsregler, beslutter at slik atskillelse er nødvendig av hensyn til barnets beste. Slik beslutning kan være nødvendig i særlige tilfeller som f.eks. ved foreldres mishandling eller vanskjøtsel av barnet, eller dersom foreldrene lever atskilt og det må treffes en avgjørelse om hvor barnet skal bo ...

Barnekonvensjonens artikkel 10:

I samsvar med partenes forpliktelse etter artikkel 9 nr. 1 skal søknader fra et barn eller dets foreldre om å reise inn eller ut av en parts territorium med henblikk på familieforening, behandles av partene på en positiv, human og rask måte ...

4. UNE skriver:

Klageren får ikke oppholdstillatelse etter § 49

... Forarbeidene beskriver bestemmelsen som en sikkerhetsventil for å unngå at regelverket i spesielle tilfeller fører til urimelige avgjørelser. Bestemmelsen er en «kan»-bestemmelse ...

Ved vurderingen av om oppholdstillatelse skal gis, kan det legges vekt på innvandringspolitiske hensyn, jf. lovens § 49 annet ledd. Det følger av lovens §38 fjerde ledd at respekt for lovens øvrige regler er et innvandringsregulerende hensyn. Det fremgår videre at bestemmelsens tredje ledd at i saker som berører barn, skal barnets beste være et grunnleggende hensyn.

Barnets beste

UNE merker seg at det opplyses at klageren har født et barn som skal være norsk statsborger, og at referansepersonen skal være barnets far.

UNE har vurdert hensynet til barnets beste, men finner ikke at dette tilsier at søknaden skal innvilges.

Barnekonvensjonens art. 3 gir ikke i seg selv noe oppholdsgrunnlag i Norge, men pålegger utlendingsmyndighetene å vektlegge hensynet til barnets beste i alle avgjørelser som berører barn. Det at barnets interesser skal være et grunnleggende hensyn, utelukker imidlertid ikke at også andre hensyn som innvandringspolitiske hensyn kan være relevante og avgjørende.

Det er ikke et generelt unntak fra lovens øvrige vilkår for familieinnvandring der klageren og referansepersonen har felles barn. Dette er situasjonen i svært mange saker, og familiens situasjon skiller seg ikke vesentlig fra sammenlignbare saker der vilkårene for familieinnvandring ikke er oppfylt.

Kommentar

Merk ordlyden i artikkel 3: «Ved **alle** handlinger som berører barn ...» Det dreier seg om et overordnet og gjennomgående prinsipp. Når artikkel 3 settes til side, er det hele Barnekonvensjonen som settes til side, også de over siterte artiklene 7, 8 og 9, som for øvrig alle har ordlyden «**skal**».

Vi befinner oss i grumset farvann, det er det onde mot det gode. Menneskerettighetene som det definert gode. Motsatsen, innvandringspolitiske målsetninger, tiltak og hensyn som det onde.

Verdenserklæringens innledning, første setning:

Da anerkjennelsen av menneskeverd og like og umistelige rettigheter for alle medlemmer av menneskeslekten er grunnlaget for frihet, rettferdighet og fred i verden ...

Når UNE viser til at «*Dette er situasjonen i svært mange saker*», er det å markere at de aktuelle rettighetene, det vil si alminnelige menneskerettigheter, kun er for de få.

UNE skriver videre:

UNE viser videre til at referansepersonen kom til Norge i 2009, at partene giftet seg i 2015 og videre at de unnfanget et barn i 2017, etter at klageren hadde fått avslag på sin søknad om beskyttelse. Partene har valgt å starte et familieliv uten at klageren har hatt oppholdstillatelse i Norge, og de kan ikke ha hatt en berettiget forventning om å utøve familielivet i Norge, uten at vilkårene for oppholdstillatelse er oppfylt.

Dette er innarbeidet frase. Det er mulig den er ment som formaning. Men den virker som sjikane. Og det er ikke på sin plass. Jf. over siterte Verdenserklæringens artikkel 16.3, jf. konvensjonen om sivile og politiske rettigheter, artiklene 23 og 24, og Barnekonvensjonens artikkel 7.

UNE skriver videre:

UNE understreker at beslutningen ikke innebærer at barnet er forhindret fra å leve i Norge. Det opplyses at barnet er norsk statsborger, så det er opp til foreldrene å avgjøre barnets bosted. UNE legger til grunn at det i utgangspunktet klart vil være til et barns beste å vokse opp sammen med begge sine foreldre. Det er ikke opplysninger i denne saken som tilsier en annen vurdering. Det er derimot ikke opplysninger om at barnet har et særlig behov for å ha begge foreldrene til stede, ut over det som gjelder for barn generelt.

Merk hvordan poenget hamres inn: Disse rettighetene som vi kaller menneskerettigheter, er ikke for de mange, de er for de få.

Holdt opp mot samvittighetens røst

Verdenserklæringens artikkel 1:

***Alle mennesker** er født frie og med **samme** menneskeverd og menneskerettigheter. De er utstyrt med fornuft og samvittighet og bør handle mot hverandre i brorskapets ånd.*

De **universelle** menneskerettighetene står innskrevet som det definerte **gode**. I det innvandringsstrategiske univers møter vi en motsats i full utvikling. Verdenserklæringen ble kunngjort som «*a common standard of achievement*» Vi står i en kamp om hva som skal være dette samfunnets sjel, hvilken moral samfunnet skal bygges på.

Sterke menneskelige hensyn

5. UNE skriver:

Sterke menneskelige hensyn

UNE mener at det i denne saken ikke foreligger sterke menneskelige hensyn. Det at klageren har en ektefelle i Norge tilsier ikke at det foreligger sterke menneskelige hensyn. Det er heller ikke andre opplysninger i saken som tilsier at det foreligger sterke menneskelige hensyn. Det vises til at bestemmelsen ikke er ment å omfatte forhold som vil gjøre seg gjeldende for et stort antall søkere. Det må som utgangspunkt foreligge spesielle og tungtveiende individuelle omstendigheter som skiller klagerens sak fra et større antall saker. UNE anser ikke at klagerens situasjon er så spesiell og tungtveiende at nektelse av oppholdstillatelse vil være urimelig, jf. uttalelsen i lovens forarbeider. Det er derfor ikke grunnlag for å gjøre unntak fra lovens øvrige bestemmelser om hvem som kan gis familieinnvandringstillatelse.

Holdt opp mot samvittighetens røst

Verdenserklæringens artikkel 28:

Enhver har krav på en sosial og internasjonal orden som fullt ut kan virkeliggjøre de rettigheter og friheter som er nevnt i denne erklæring.

6. UNE fortsetter:

Forholdet mellom reglene om familieinnvandring og Norges internasjonale forpliktelser er vurdert ved utformingen av regelverket. Den europeiske menneskerettsdomstolen (EMD) har gjentatte ganger understreket at statene på bakgrunn av alminnelig folkerett som utgangspunkt har rett til å kontrollere utlendingers innreise og opphold. EMK art. 8 innebærer derfor ikke at statene må akseptere familiemedlemmers valg av bosted. Et sentralt element i EMDs avgjørelser er hvorvidt familiemedlemmene har mulighet til å gjenforenes i hjemlandet. Generelt er det grunnlag for å si at EMD tillater at statene krever relativt store oppofrelser av familiemedlemmene i denne sammenheng.

UNE erkjenner at vedtaket vil innebære en midlertidig familiesplittelse frem til partene oppfyller de øvrige vilkårene for familieinnvandring. Familiesplittelsen antas ikke å være varig, idet det ikke er dokumentert eller sannsynliggjort at partene ikke vil kunne oppfylle vilkårene i fremtiden.

Holdt opp mot samvittighetens røst

Dette bringer oss tilbake til diskusjonen på side 3. Vi skrev:

Én ting er grenseoppgangen, når er smerten eller lidelsen alvorlig nok til at handlingen kan betegnes som tortur - eventuelt grusom, umenneskelig eller nedverdiggende? Det ble aldri gjort noen slik grenseoppgang.

En annen ting er at den bare idé og hensikt må betegnes som dårlig moral. Det dreier seg om å bruke dårlig moral som rettesnor.

Det interessante er at UNE erkjenner (og er bevisst) at vedtaket medfører smerte og lidelse av et visst alvor:

Generelt er det grunnlag for å si at EMD tillater at statene krever relativt store oppofrelser av familiemedlemmene i denne sammenheng.

UNE erkjenner at vedtaket vil innebære en midlertidig familiesplittelse frem til partene oppfyller de øvrige vilkårene for familieinnvandring.

Spørsmålet er: Hvor alvorlig? Hvor mye kan, vil og skal den lille familien tåle? Hvor stor skade vil den påføres?

7. UNE skriver:

Klageren får ikke oppholdstillatelse etter § 38

Selv om vilkårene for oppholdstillatelse i familieinnvandring ikke er oppfylt, kan UNE i noen tilfeller gi oppholdstillatelse dersom «sterke menneskelige hensyn» tilsier det, eller klageren har «særlig tilknytning til Norge». Regler om dette står i utlendingsloven § 38 og i utlendingsforskriften kapittel 8. Dette er ment som en snever unntaksbestemmelse i de tilfellene hvor humanitære forhold tilsier at retur er utilrådelig. Selv om det foreligger sterke menneskelige hensyn etter loven eller klageren har en særlig tilknytning til Norge, kan UNE avslå søknaden på grunn av innvandringsregulerende hensyn. ... I henhold til fast og langvarig forvaltningspraksis kreves det opphold med tillatelse i åtte til ti år for at det skal foreligge en særlig tilknytning til riket.

Holdt opp mot samvittighetens røst

Med referanse til «1984». Det er en oppgave å ta tilbake definisjonsmakt over ordenes innhold. NB! Verdenserklæringen er skrevet som handlingsplan. Jf. art. 1, andre setning. Oppdraget er å «**handle mot hverandre i brorskapets ånd**». Menneskerettigheter utvikles i relasjoner mellom mennesker. Oppdraget er å knytte menneskelige bånd, å utvikle menneskelige og menneskerettslige fellesskap. UNEs «fast og langvarig forvaltningspraksis» er i så måte kynisk. Den nullstiller verdien av menneskelige bånd. Den tukler med begrepet «menneskeverd».

8. UNE skriver:

Klageren er ikke vernet mot retur

UNE mener at en retur til Afghanistan er trygt og ikke i strid med utlendingsloven § 73. Det vises til vedtak datert 17.04.20188, hvor klagerens beskyttelsesbehov ble vurdert og avslått av UNE (sak 001). UNE mener klageren ikke er vernet mot retur til hjemlandet.

I søkerens asylsak skrev UNE:

Det legges til grunn at hun har et trygt mannlig nettverk, og at hun skal vurderes for retur til Saydkhel distrikt i Parwan provins.

Holdt opp mot samvittighetens røst

Det gjelder prinsippet om non refoulment. Jf. Flyktningkonvensjonen art. 33 og Torturkonvensjonen art. 3. Her siteres sistnevnte:

1. *Ingen konvensjonspart skal utvise, sende tilbake («refouler») eller utlevere en person til en annen stat når det er skjellig grunn til å tro at vedkommende vil være i fare for å bli utsatt for tortur.*
2. *For å avgjøre om slik grunn foreligger skal de kompetente myndigheter ta alle relevante forhold i betraktning, herunder, der dette er aktuelt, om det i den stat det gjelder finnes et gjennomført mønster for grove, åpenbare eller omfattende brudd på menneskerettigheter.*

Tilbake til side 5, «*Det gjøres ikke unntak fra 24-årskravet*»:

Interessant nok er UNEs poeng der å dokumentere «*et gjennomført mønster for grove, åpenbare eller omfattende brudd på menneskerettigheter*».

Og alternativet, om hun ikke blir tatt vare på av et trygt mannlig nettverk? Vi siterer «*UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, side 88*:

In light of the foregoing, UNHCR considers that people, especially women and children, in particular socio-economic circumstances that create vulnerabilities to trafficking or bonded labour, may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of State or non-State actors for reasons of their membership of a particular social group or other relevant Convention grounds ...

9. UNE skriver

UNE har ikke tatt stilling til om de øvrige vilkår for tillatelse er oppfylt, herunder identitet og kravet til underhold, da det ikke har vært avgjørende for resultatet.

Kommentar

Merk dynamikken; engasjement og kreativitet, nye og strengere tiltak – en spiral av dårlig moral i naturlig og eksponentiell vekst, det vil si:

Øndskapens banalitet.